

fem og tyve dobbelte Beløb af samtlige Ddelfer, der aarligen paahvilede Gaarden ifølge Fæstes brevet eller Forpagtningcontracten. Sæden beregnes til Penge efter Gjennemsnittet af de sidste 24 Aars Capitelstaxter, de tvende højeste og de tvende laveste Aar fradragne, og den aarlige Værdi af de øvrige Ddelfer bestemmes ved Taxation.

Haves Gaarden i Fæste, skal det, der bliver tilbage af Taxationssummen, tilsvares med et saa stort Beløb, som med Rente og Rentens Rente (til $3\frac{1}{2}$ pCt. aarlig) vilde give denne tilbageblivende Deel fra den Tid, Kjøbesummen begynder at forrentes, indtil Udløbet af Fæsterens eller den fæstebestdende Enkes Levetid, beregnet efter de nærværende Lov vedspjiede Tabeller. Dog bliver herved at iagttage, at, saafremt Fæsteren er gift og Levetiden, beregnet efter Hustruens Alder, vilde give et fordeeltigt Resultat for Fæstebestdelsens Værdighed, end naar den beregnes efter hans egen Alder, da lægges den Middeltid til Grund, som udkommer, naar Hensyn tages baade til Mandens og Konens formodede Levetid efter Tabellen. For at imidlertid Hustruens Alder saaledes skal kunne medtages i Beregningen, maa Egtteffabet være indgaaet for denne Lovs Kundgjørelse.

Haves Gaarden i Forpagtning efter Frdn. 15de Juni 1792 paa et bestemt Tidsrum, lægges dette ligefrem til Grund ved Beregningen af det Beløb, hvormed det, der bliver tilbage af Taxationssummen, skal tilsvares.

Formener Godsbesidderen, at Noget, efter hvis Alder den formodede Levetid er beregnet, lider af en ulægelig Svaghed, som bestemt maa medføre en tidligere Død, end der efter ovenmeldte Beregning kunde ventes, kan han forandre, at tvende, af Amtmanden dertil udnævnte, Læger undersøge den Paagjældendes Helbreds tilstand. Vægrer denne sig ved at undergive sig denne Undersøgelse, eller gaaer Lægerne Skjon — og i Tilfælde af Meningsulighed tilforordner Amtmanden en tredje Læge — ud paa, at en saadan Svaghed finder Sted, kan Eiendomsoverdragelse ei fordres, med mindre der frafalder Afslag paa Grund af en ved denne Person fortsat Brugsbestdelse. Den

Lægerne tilkommende Godtgjørelse udredes af Godsbesidderen.

§ 12.

Skulde Godseteren antage, at der ved Afstaaelsen af noget til Fæstegaarden hørende Grundstykke, paa Grund af dettes Veliggenhed eller andre saadanne Forhold, vilde paaføres ham et særegt Tab, kan han herom fremsætte sin Paastand for Taxationscommissionen, som ved Mægling imellem Parterne bør søge at tilveiebringe en mindelig Udjævning af dette Punkt, og, dersom en saadan ikke kan opnaaes, ved Kjendelse afgjøre, hvorvidt saadanne enkelte mindre Dele bør affondres fra Fæstegaarden og forbeholdes Jorddrotten, imod en forholds mæssig Afgang i den efter § 10 bestemte Kjøbesum. I Tilfælde af en saadan Fraskillelse er dog Brugeren, i Mangel af anden Overenskomst herom, berettiget til at beholde det afsondrede Grundstykke til Benyttelse paa samme Maade som hidtil, saalænge han eller hans Enke beholder Gaarden, imod at han derfor vedbliver at svare en forholdsmæssig Deel af de hidtilværende aarlige Afgifter.

§ 13.

De Bevillinger til ved Fæsteledighed at inddrage Fæsteford, som maatte være meddeelte forinden nærværende Lovs Kundgjørelse, beholde i Almindelighed deres Rettskrav, uanset Bestemmelserne i denne Lov. Dog har Godseteren, saafremt en saadan Bevilling ikke lyder paa et eller flere bestemte Fæstesteder, men paa Fæsteford i Almindelighed, førend denne Lov kommer til Anvendelse, bestemt at opgive for Indenrigsministeriet, hvilke Forder han vil have den anvendt paa, da han ellers ikke kan benytte samme.

Efterlade de nærværende Fæstere af disse Gaarde sig Livsarvinger eller Svigerbørn, da bliver der af Kongeriget særlige Finantskasse at udbetale til disse det Beløb, som ifølge § 10 skulde have været fradraget Stedernes virkelige Værdi som fri Eiendom i Handel og Bandel, dersom Fæsterne kunde have forlangt Stederne overdragne til Eiendom efter denne Lov. Dette Beløb bestemmes ved Taxationer, der i det Hele foretages